

Минута мълчание за Ботев

"Тоз, който падне В бой за свобода , той не умира ..."

"Кой може да повярва в тишината, която казва, че си мъртъв ти? Би трябвало да духа черен вятър и черен дъжд над всичко да плющи!"

"Той не умира"

На Волът, сред пустинния Балкан, огласян някога от диви орди, седях в глогините, де в кръв облян, паднал певецът горди;

там, де плеснал коварният куршум в челото вдъхновено и високо, угаснал огън благороден, светъл ум, заспал юнак дълбоко.

Аз мислено го виждах на тоз връх, прострян и тръпен... и от устни бледни да сфана исках сетния му дъх, да чуя стон последни.

Балканът ням: ни жалба, ни привет! И никой знак - че тука е светиня, че тук умрял герой, умрял поет за майката робиня.

Привлечени от ненадеен гост, балкански ме овчари окръжили - аз слушам с трепет разказа и прост зарад героя мили.

- Тук паднал беше, господине, той!
- Умря клетника! - Ех, умря за нази...
- А там в скалака бе последний бой.
- Умря! Видях го ази.

"Умря!" "Умря!" - се таз вървеше реч наоколо, а някакво си лира изпращаше на мене отдалеч друг вик: "Той не умира!"

Иван Вазов

Ботев

Идва при мене задъхан и потен работник и казва:
- Пишете за Ботев! -
"За Ботев ли? -
Седам.
Елате във среда към седем."
Но ето че среда отдавна премина...

Навъсен, аз пъшкам и късам листата. Над покрива горе моторите спорят със влажната пролет в света и мъглата.

И нищо не идва. Безпътната мисъл в главата се мъти. В гърдите тревога. Преставам да пиша, захвърлям листата, дълбоко въздишам и казвам:

- Не мога! -
Събличам се.
Лягам в леглото.
Заспивам.

Но ето пристига навъсен работник и пита:
- Написа ли песен за Ботев? -
За Ботев ли?
Чакай...

"Огряват звездите, след туй на Балкана излиза луната, вълкът се промъква и дебне в скалите и светят очите му в мрака."

Работникът бърчи си челото и пита:
- Това ли е Ботев?
Пиши за жетварите там, за теглото,
за черните кърви, що пие земята,
за робската песен и мъката в нея,
която люлее нивята.

- Какво ще го търсиш в усойте, дето и хищника днеска не броди.
Не виждаш ли? - Ботев в очите свети, та Ботев е тук, при народа.
- Ти падаш и Ботев ни казва:
"Вдигни го!
И дай във ръката му знаме!"
Подавам ръката си, ти се надигаш и крачиме рамо до рамо.
- Това е то Ботев.
А ти го усукваш.
Та тук за усукване нема!
Повзри се в живота, и ето ти Ботев, и ето ти цяла поема.

Никола Вапцаров

Научих името ти още като малко момиченце. Христо Ботев! Твоето име носи училището, в което започнах обучението си. Всеки ден твоят портрет ме посрещаше и изпращаше. Погледът ти строго следеше детските ни лудории и респектиреше непослушните. Първият урок за подвига ти остави трайни следи в съзнанието ми. Дни наред се спирах пред портрета ти и се опитвах да разбера накъде е вперен огненият ти поглед. По детски търсех одобрението ти за своите постъпки. Възприемах те като висше същество, дошло от друг свят. Приписвах ти свръхестествени качества, присъщи на приказните герои...

Когато прочетох стиховете ти, разбрах истината за теб. Ти си човек, но от тези, които се раждат на сто години веднъж. Наричат ви гении. А твоята гениалност не е единствено в поетичния ти талант. Гениален и неповторим е целият ти живот. За двадесет и осем години успя да натрупаш мъдростта на старец, да опознаеш света и да се опиташ да го направиш по-добър.

И не щадеше себе си... Няколко пъти си напускал родината си, но винаги си се връщал. И не за лична изгода, а заради народа си.

Говоря с теб, поете.....

Струваше ли си, поете? Никога ли не изпита съмнение и страх? Заслужаваме ли всички ние твоята саможертва? На двадесет и осем можеш да изживееш толкова любов, да дариш някого с обичта си и да бъдеш щастлив... А ти загина. За родината си, за вярата си, за идеалите си. Не знам къде си сега. Може би в друг по-съвършен свят, в който си изпълнил мечтите си. Може би там си успял да реализираш идеалите си и си щастлив... Но аз винаги ще те виждам гордо изправен пред четниците, с високо вдигната сабя и горящ поглед, който гледа напред и нагоре—към Балкана или в бъдещето. Вярвам, че неспокойният ти дух е някъде около нас и ни наблюдава. И се страхувам от твоето неодобрение. Ние ли сме свободният народ, за когото мечтаеш? Това ли е България, заради която загина? Не вярвам и се срамувам....

Ти поне няма от какво да се срамуваш. И в живота, и в смъртта си ти оставаш неповторим връх, който възпитава и ни кара да се гордеем, че сме българи.

Десислава Спасова
/бивша възпитаничка на училището/

Нашите млади таланти

Нашите млади таланти

Катерички лешници събират, мравките трохичките броят. Всички са за зимата готови - чакат я за пореден път.

Светослава Георгиева—
V клас

Антоана Пангева—ПДГ

Песен на VII клас

Отдавна все за нас говорят, че ний сме клас безотговорен, но ний сме млади и можем много - с песни, с танци да сме задружни.

Отдавна все за нас говорят, че ний сме буйни, приказливи, но ние пеем и се веселим, и вас със песента ще поздравим!

Сега запейте, всички хора, светът със песен е чудесен! Запейте всички, да станем близки, светът със песента да покрим!
(Текстът е съчинен в часовете по ЗИП-музика и се изпълнява с мелодията на "Отдавна хората говорят" на Тони Димитрова)

Обичам да рисувам
Антоанета Димитрова
VI клас

Историйка

Навън има роса, аз имам дълга коса. Тук е пълно с мухички, а при дървото има пчелички.

Вени има мила козица, дядо има дълга брадица. Вече е есен.... ех, каква хубава песен!
Светослава Георгиева—
V клас

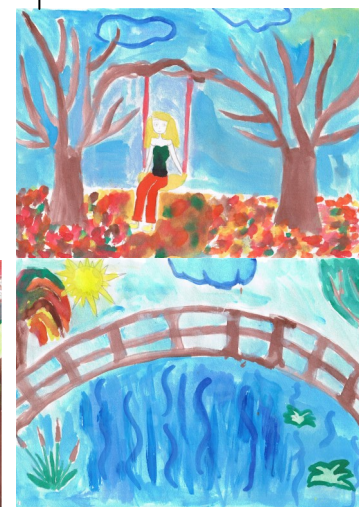

Найден Емилов— III клас

Как се буди духът?

За да има светлина и в душите , и в сърцата, училища, училища са нужни на децата!

Българите туй разбрали, майстори-зидари сбрали и учители добри с пълни със знания торби, за да порастат децата със свободата в сърцата.

Да съчиним приказка.....

Много, много отдавна, в една магическа страна, наречена Магика, живеело едно кралско семейство.

Магика била най-красивото място на света. Природната картина била великолепа—тревата, зелена с капки утринна роса, която блестяла с изгрева на слънцето; реките, бистри и живописни, с малки многоцветни рибки.... Но нека продължим с нашата приказка.

Кралят най-много на света искал да си има син, който да управлява Магика с чест и любов. След три години чакане мечтата му се сбъднала. В кралското семейство се родил син. Щом го зърнал, кралят разбрал, че синът му ще стане храбър юнак и достойно ще управлява кралството.

След петнадесетия си рожден ден младият принц решил да се разходи извън двореца. Той се любувал на прекрасната природа и неусетно навлязъл в черната прокълната гора на Магика. Момчето видяло млад черен жребец и увлечено в преследването му, навлизло все по-навътре в гората.

След петнадесетия си рожден ден младият принц решил да се разходи извън двореца. Той се любувал на прекрасната природа и неусетно навлязъл в черната прокълната гора на Магика. Момчето видяло млад черен жребец и увлечено в преследването му, навлизло все по-навътре в гората.

Изведнъж момчето съзряло момиче на неговата възраст. То било нежно като коприна и бяло като сняг. Принцът се сетил, че я познава — тя била дъщеря на една от прислужничките в двореца.

Момчето си мислело, че проклятието не е истинско, но точно една седмица преди коронацията му за крал, то се сбъднало. Принцът се превърнал в птица и отлетял от най-високата кула на замъка. Решил да се скрие в прокълнатата гора. Дълго летял над дърветата, а когато се уморил, спрял при едно езеро. Там срещнал една бяла фея. Той и разказал своята история. Тя му казала, че не може да премахне проклятието, но може да го промени. Тя направила така, че когато принцът е щастлив, да е човек и да се радва на живота, а когато е тъжен, да се превръща в птица и да лети над света.

Така и станало. Принцът се оженил за красивото момиче и имали много деца. И не му се случвало често да става птица, защото живеел щастливо със своето голямо семейство.

Моника Илиева—VI кл.

Доника Емилова—VI кл.